

VALENTIN PODSTENŠEK

*Eremit Valentin, puščavnik.
Valentin Podstenšek (1901 - 1936)
Puščavnikovi verzi, 1935.
Pesmi romarske.*

PUŠČAVNIKOVI VERZI

*V tihi tu živim samoti,
Daleč od šumnega sveta.
Nobena stvar me tu ne moti
V mislih mojih na boga.*

*Sam za sebe samotarim
Na gričku, na višini.
Tu živim in gospodarim
V miru in tišini. «*

*Tu ne moti me ropot
Posvetnega vrvenja
Ni nobenih tukaj zmot
Zemskega življenja.*

*Ptičic drobnih žvrgolenje
V jutranji zbudi me zori,
Slajša moje mi življenje
In trpljenje v pokori.*

*Tudi jaz sem bil poprej drugod,
Drugo živel sem življenje,
Sem srečo iskal vsepovsod,
A našel le sveta slepljenje.*

*Iskal sem v bogastvu srečo,
Zbiral sem blago, denar.
Spoznal pa z rano v srcu sem skelečo,
Da v bogastvu sreče ni nikdar.*

*V ljubezni iskal sem utehe,
V ljubezni mladi, vroči;
se v strastne vrgel sem pregrehe,
Da utešim ogenj žgoči.*

*V orgijah ponočnih
Zastonj sem iskal mir;
Po plesih bučnih in poskočnih
Je še večji v srcu bil nemir.*

*Se vdal ljubezni sem globoki,
Misleč, da najdem sreče dar.
Rad vodil dekle bi k poroki
Tja v cerkev pred oltar.*

*Leta tri sva se poznala,
Leta nedolžnega življenja;
Se sreče svoje radovala
V veselju brez trpljenja.*

*Ali glej, Bog ni hotel, da našel bil
Bi posvetno srečo.
Mi pelina kupo polno je nalil
In poslal mi težko je nesrečo.*

Oče od deklice mi ljubljene
Je zvezi naj'ni bil nasproten;
Ko izve za načrte moje, njene,
Do skrajnosti je bil togoten.

Hčerka bila mu je edinka,
Ženo že je pokopal,
In ko mu umrjeta še sinka,
Z Anico je sam ostal.

Strastno divji lov je ljubil
V svoji že mladosti;
Ko je pa ženo, sinka zgubil,
Se vrgel v lov je do blaznosti...

Je v gozdu bila tratica,
Ah, tratica zelena,
Kjer mi moja Anica
Obljubila je, da bo mi žena.

Na tratici sedela
Sva še premnogokrat,
Kjer Anica prejela
Poljub od me je prvokrat.

Ptičke drobne žvrgolele
Pesmi mile so nad nama;
Cvetlice opojno so dehtele
In sklanjale se proti nama.

Enkrat zopet tam sediva
Na tratici zeleni,
Šepetaje govoriva
O sreči moji, njeni.

*Iz gozda se zabliska strel,
Na me je bil oddan:
Je v srce Anico zadel,
V prsi nje deviške, v levo stran.*

*Glasno Anica zavpije
In v naročje se mi zgrudi.
V grozi strašni se mi srce vije,
V grozi, boli vse prehudi.*

*Še enkrat milo me pogleda,
Na ustih trpek ji smehlja,
Več hip se drugi ne zaveda -
Njen zadnji čutil sem vzdihljaj.*

*Niso ptičke žvrgolele
Več, na drevju tam sedeče,
Cvetke niso več dehtele -
Priče b'le so strte sreče.*

*Oh tratica, oh tratica,
Nikdar mi pozabljena,
Saj je na tebi moja Anica
Za vedno b'la zgubljena...*

*Prošlo je vse, le spomin
Se včasih vrača mi nazaj,
Tedaj pa v srcu globočin
Vstane mi velik: "Zakaj?"...*

*Tam v kotu pa, glej, križ stoji
Na njega se oko ozre;
Na njega, ki razpet visi
Na križu, za roke, noge.*

*Glej, On, ki na sebe vzel
Grehe vsega je sveta,
On, ki ponižno je trpel,
On mi zacelil rano je srca.*

*Po neskončnih hudih bojih,
Ki sem v srcu jih imel,
Priplazil sem do nog se Tvojih,
In Ti grešnika si me sprejel...*

*Zemeljskih ne iščem več dobrot,
Bogastva več si ne želim;
Za popravo prejšnjih zmot
V samoti zdaj se pokorim.*

*Kakor nekdanj Judi
So Kristusa preganjali,
Tako so vedno tudi
V mene se nasprotniki zaganjali.*

*V skalnati sem bival
Do sedaj votlini.
Nisem pa miru užival
Kot v tihi tu višini.*

*Tu postavljam hišico, kapelo;
Upam, da v miru bom živel;
Življenje mirno bo, veselo,
Če pred ljudmi bom mir imel.*

*V svetu zdaj je sama zloba;
Za bogastvom vse drvi.
Pa v bogastvu skrita je hudoba,
Ki še nobenemu sreče dala ni.*

*Zastonj za srečo hodiš,
Neumni ti zemljan;
Zastonj po zemlji hodiš,
Ker trud ti je zaman!*

*Zastonj jo bodeš iskal
Do konca svojih dni,
Čprav bogastvo stiskal
Ogromno v rokah bi.*

*Delež človeštva je trpljenje,
Ki deležen ga je vsak;
Celo zemeljsko življenje
Spremlja ga na vsak korak.*

*Ko obujam svoje si spomine,
Se vedno glas mi v duši oglasi:
Sreča, bogastvo, slava hitro mine,
Vekomaj le večni Bog živi.*

*Kličem vam, oj vi zemljani:
Nastopite pot k pokori,
Da ne boste razuzdani
Pozabili na: Memento mori!*

x x x